

Hồi 42

Vỡ Một Âm Mùi

Nín thở mà chạy, chạy một lúc, Tiểu Linh Ngư đến bờ sông vắng, dừng chân lại, nằm dài. Đêm nay cũng là một đêm sao, sao sáng đầy trời, gió mát từ lòng sông lộng vào, nếu là khách thừa lương lại có tâm hồn thanh tịnh, hẳn phải khoan khoái với khung cảnh đó. Song chàng có là khách thừa lương đâu ? Tâm hồn chàng có thanh tịnh đâu ?

Bây giờ thì chàng hồi ức lại việc vừa qua. Chàng vì tức uất mà làm cái việc đó, làm được thì chàng hả ức vô cùng, nhưng cái ức vừa tan thì cái lo lại đến, lo nặng nề. Chàng có muốn gây buồn đau cho nàng đâu ? Nàng thuần khiết quá mà, nàng đáng thương hại quá mà ! Chàng không muốn gây buồn đau, nhưng chàng đã làm cho nàng buồn đau ! Dù sao thì chàng cũng có lỗi ! cái lỗi vô tình ? Hay cái lỗi đã mượn nàng để nắm một ảo ảnh trong tay, khi cả hai cùng đối diện nơi góc khoang thuyền, trong ngày đó.

Chàng nhìn sao, điểm một nụ cười, thầm nghĩ:

- Đừng trách ta nhé, tiểu cô nương ! Ta không còn biện pháp nào khác hơn ! Ta có muốn bỏ đi đâu ? Bởi hành tung của ta đã bại lộ rồi, ta không thể nấn ná ở lại bên cạnh người, dù cho là một phút, một giây !

Sao trời chớp chớp, vì sao nào cũng giống ánh mắt Hải Hồng Châu, tia sao bắn ra như những hạt lệ của nàng rơi rụng, tia sao bắn vào mắt chàng, như những hạt lệ của nàng rơi trong mắt chàng !

Chàng có buồn không ?

Dù chàng buồn, bất quá cái buồn đó đánh dấu một giai đoạn trong ngàn giai đoạn của đời chàng, giai đoạn qua đi, là buồn sẽ vui, nhưng đối với Hải Hồng Châu, cả cuộc đời nàng chỉ có một giai đoạn, và chính chàng đầu độc giai đoạn duy nhất của đời nàng.

Vĩnh viễn lòng nàng mang vết thương khó trị, dù trị lành thương thế vẫn lưu sẹo. Vết sẹo sẽ có ảnh hưởng lớn lao cho nàng, và chắc chắn là nàng khó thoát khỏi ảnh hưởng của cải biến tâm tình nàng vừa trải qua.

Chàng như đập cái gai, Hải Hồng Châu thì như hứng trọn một mũi kiếm đâm sâu, thương thế của chàng nhẹ, lại ở nơi chân, thương thế của nàng nặng lại ở nơi tim. Thế có bất công chăng ?

Bình minh lên, chàng ly khai nơi đó, chàng đi mà biết đi đâu bây giờ ? Chẳng sao cả, thân cùng, đường cùng, những cái đó không quan hệ gì. Chàng cứ đi, mặc cho đôi chân đưa chàng đi nơi nào cũng được.

Chàng vào một thị trấn nhỏ. Thành trấn nhỏ hay lớn, đối với chàng có nghĩa lý gì ? Cái điều quan hệ cho chàng là đám đông. Chàng cần phải tránh đám đông, tránh được là đủ rồi. Do đó, chàng không đi theo đại lộ, mà chỉ vào những ngõ hẻm nhỏ hẹp, nơi đó ít người qua lại.

Ngõ hẹp của những thị trấn phần lớn là những lối xuất nhập phía hậu dành cho những dãy nhà dọc theo hai bên đường, những nhà đó đầu bếp vào nhau, trung gian có chừa một lối trống. Đi trong ngõ hẹp đó vào giờ cơm, hẳn phải ngửi những mùi xào nấu thơm phức phức, bốc dậy cái dạ dày.

Chàng vừa đi, vừa hít mùi thơm phức đó. Rồi cuối cùng bất tri, bất giác, chàng dừng chân lại sau bếp của một ngôi nhà. Lạ thật ! chàng tự hỏi, mùi danh, vị lợi, không hấp dẫn nổi chàng, không làm dao động tâm tư chàng, thế sao một mùi xào nấu lại làm cho chàng quan tâm ?

Tạo hóa trở trêu thay, tạo ra một thứ người cao quý, nhưng họ cao quý đến đâu, đã là người thì cũng phải sống như mọi người, họ cần ăn uống như mọi người, chính cái điểm đó họ trở lại phàm tục như mọi người. Họ giữ được cao quý là khi họ ăn no mặc ấm, giả như họ đói lã ba hôm năm hôm, nghe mùi xào nấu, họ có thèm rõ dải chăng ?

Không, đừng ai mong vượt giai tầng mình đang sống, tiến lên cấp trên để trở thành cao quý dần, tạo hóa đặt ra cái dạ dày trong mỗi con người để lôi đầu tất cả trở về phàm tục.

Nhà bếp nơi chàng dừng chân, rất lớn, hơi thơm xào nấu trong đó bốc ra nực nồng. Chàng đứng đó hít mãi, chẳng rõ đứng được bao lâu. Cánh cửa hậu hé ra, một thùng nước đưa ra, nhưng không thấy người, thùng nước rửa chén, bát, do một bàn tay nâng cao cao, tạt vào mình chàng. Chàng hứng trọn thùng nước đó, không giận, mà chàng cũng bất động.

Hiện tại chàng đã hiểu, việc gì đáng được cho chàng sanh giận, việc gì phải được chàng lờ đi. Hứng một thùng nước rửa chén bát trên mình, có sao đâu mà phải sanh giận chứ ?

Một gương mặt tròn tròn lộ ra cười vuốt:

- Lỗi quá, lỗi quá ! Ta không trông thấy !

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Chẳng quan hệ gì.

Cái mặt tròn đó lại điểm xuyên một nụ cười, rồi thụt vào, cánh cửa khép lại. Một lúc sau, mặt tròn đó lại lộ ra, thấy Tiểu Linh Ngư vẫn còn đó.

Y lại cười, thốt:

- Bên trong còn thừa cơm, nếu người không phiền nguội lạnh, thì cứ vào mà ăn bằng thích.

Tiểu Linh Ngư cười. Nếu không cười, thì chàng phải làm gì chứ ?

Chàng đáp:

- Đa tạ đại thúc !

Chàng không sợ sùng, e thẹn, không ngần ngại bước qua cửa vào trong. Chàng thản nhiên ăn, ăn một lúc tám chén lớn, ăn xong rồi, đứng lên điểm một nụ cười thốt:

- Đa tạ đại thúc !

Người mặt tròn nhìn chàng, chừng như trong tâm tưởng y đang phát họa hình thể một tiểu công, giống chàng, và nếu có một tiểu công như chàng giúp y, hẳn là thích thú lắm !

Tiểu Linh Ngư vòng tay vái chào định bước đi, người mặt tròn cười hì hì, đề nghị:

- Ở đây thiếu một tiểu công rửa chén, bát, nếu người bằng lòng làm công việc đó, thì chẳng còn lo đói nữa, sẵn có cơm đó, mà lại nhiều cơm, người mặc sức ăn, lúc nào đói cứ ăn, không cần giờ giấc.

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Tôi ăn nhiều lắm đó nhé !

Người mặt tròn cười tươi hơn:

- Quán cơm thì thiếu gì cơm mà người lo ? Huống chi cái bụng của người có bao lớn đó, ăn nhiều ăn ít không thành vấn đề.

Tiểu Linh Ngư lại suy nghĩ một chút nữa, đoạn hỏi:

- Chén bát dơ đâu ?

oOo

Hôm nay là ngày thứ hai Tiểu Linh Ngư đến đây. Nơi đây là một quán cơm, có cái tên là Ngũ Hồ Xuân, và cái chỗ người mặt tròn gọi chàng vào là nhà bếp của quán cơm. Người mặt tròn là đầu bếp tên Trương Trường Quý.

Từ hôm đó, ngày ngày Tiểu Linh Ngư làm cái việc rửa chén bát, chàng phát hiện ra, nếu có một người nào đó cần ẩn mặt, thì không nơi nào ổn thỏa bằng nhà bếp của một quán cơm. Không ai tìm người mà lại chui vào cái chỗ đặc khói, nóng lửa, giờ phút nào cũng bốc mùi mỡ dầu, chén bát, dao thớt dơ sạch ngồn ngang, bữa bãi, tôm cá vệt gà treo khắp nơi. Hơn nữa, nhà bếp một quán cơm hầu như là một thế giới riêng biệt. Cái thế giới đó dành riêng cho đầu bếp, chẳng một ai được vào, trừ khi có sự đồng ý của đầu bếp, bởi đầu bếp chịu trách nhiệm, từ hương vị thức ăn, đến cái chất của thức ăn, giả như ngon, hay có độc. Chỉ có những tiểu công do đầu bếp chọn, mới được ra vào làm việc lặt vặt.

Bởi quán cơm này cũng có hạng, nên các phòng vệ sinh ở chỗ xa xa, và hầu bàn thì được ngăn cách bởi một vụng cửa lưới, nơi lưới có một lỗ trống vừa đủ đưa bát đĩa ngang qua. Trừ vị quản lý quán cơm, những nhân công khác tuyệt đối không được vào.

Sinh hoạt của quán cơm này không được thịnh vượng lắm, đêm vừa xuống là khách vắng rồi. Khách vắng, đầu bếp xong việc, chờ Tiểu Linh Ngư dọn dẹp rồi, Trương Trường Quý cùng chàng đánh chén, nói chuyện phiếm. Rượu, Tiểu Linh Ngư dám uống nhiều, song nói thì chàng rất dè dặt, thỉnh thoảng buông một câu, mà câu nói thời thường cũng rất ngắn.

Có một hôm chảo mở đang sôi, mà Trương Trường Quý lại nghe bụng quặng lên, nhất định là phải vào phòng vệ sinh làm cái khoái thứ tư, Tiểu Linh Ngư bất đắc dĩ thay thế y xào mấy món ăn. Trương Trường Quý trở lại thấy chàng đã làm xong rất lo ngại, nếu cái món đó bị khách chê thì thế nào quản lý cũng quở y, và không chừng quản lý dám đuổi y luôn.

Trương Trường Quý có biết đâu, người đầu bếp thượng thặng trên khắp sông hồ, lại có mặt tại Ác Nhân Cốc, nơi Tiểu Linh Ngư lớn lên ? Tiểu Linh Ngư đã học nấu nướng ngay từ lúc còn nhỏ, và chàng đã học nấu chẳng biết bao nhiêu thức ăn cầu kỳ mà chàng thích khẩu. Chàng biết để lửa khi nào nhiều, khi nào ít, biết món nào lỏng ăn ngon, món nào đặc ăn ngon. Thì cái việc thay thế Trương Trường Quý nấu một vài món ăn có khó khăn gì ? Huống chi, chàng cũng đã biết qua cách nấu nướng của

Trương Trường Quý. Cái nét của Trương Trường Quý, chàng hiểu rõ như long bàn tay, nếu chàng nấu hộ thức ăn không ngon hơn thì có, chứ khi nào lại để dở hơn ?

Qua một lúc, có tiếng gọi từ ngoài vọng vào:

- Cho một món ruột dê vừa rồi đó, cho thêm hai đĩa nữa nhé, y như vậy !

Lần này thì Trương Trường Quý đâu dám để cho Tiểu Linh Ngư mó tay, rủ mà chàng làm hỏng thì nguy. Qua một lúc lâu, viên quản lý họ Bành bước vào. Lão trừng mắt hỏi:

- Hai đĩa ruột dê vừa rồi ai nấu chứ ?

Còn ai trong nhà bếp mà lão hỏi ? Lão hỏi đầu bếp câu đó là thừa quá !

Trương Trường Quý hồi hộp. Ít khi viên quản lý vào bếp. Bây giờ lão vào, với gương mặt lạnh, giọng trầm. Y cố làm gan đáp bừa:

- Tự nhiên là tôi nấu chứ còn ai nữa ?

Viên quản lý họ Bành lắc đầu:

- Cái mùi vị khác hẳn. Chẳng phải người nấu đâu. Sự khéoléo của người, ta nếm qua mà !

Trương Trường Quý bắt buộc phải nói thật. Bành quản lý bước tới trước mặt Tiểu Linh Ngư nghiêng đầu qua tả nhìn rồi trở sang hữu, lại nhìn từ trên đầu chàng xuống đến chân, nhìn lâu lắm đột nhiên giơ ngón tay cái cong lên, bật cười hì hì, thốt:

- Đáng phục ! Đáng phục ! Không ngờ người mới bao nhiêu tuổi đó mà lại làm được cái món siêu việt, đến Hùng lão gia ăn rồi còn phải vỗ tay bốp bốp mà kêu lên rồi rít khen là tuyệt ! Kể từ hôm nay trở đi, người sẽ là đầu bếp của ngôi tửu quán này !

Tiểu Linh Ngư cúi đầu:

- Tôi đâu biết làm gì ?

Bành quản lý đập nhẹ tay lên đầu vai chàng, dịu giọng tiếp:

- Người cứ giúp việc cho ta. Ngôi quán của ta có thịnh vượng hay suy tàn, cũng bằng vào tài nghệ của người đấy nhé !

oOo

Người có tài vô luận làm việc gì cũng nổi bật hơn người khác, cũng dễ và nhanh trôi dầu hơn kẻ khác. Cũng như một mũi nhọn nằm trong bao bố vải, mũi nhọn cuối cùng cũng đâm lủng bao bố vải mà chui dầu ra ngoài.

Từ cái ngày Tiểu Linh Ngư cầm chiếc dĩa bếp chỉ huy sự nấu nướng trong ngôi quán Tứ Hải Xuân này, cũng như vị tướng soái nắm cây gậy chỉ huy toàn quân dàn trận, quả nhiên chàng đưa ra những món ăn kỳ lạ và dĩ nhiên là ngon rồi. Người ngoài trăm dặm nghe tiếng đồn, đều náo nức ước ao, sẽ tìm một dịp nào đó đến Tứ Hải Xuân tẩu quán, thưởng thức những món ăn tân kỳ. Nói chi đến những tay sành ăn, chuyên tìm những món ăn tân kỳ mà đưa cay đến say tí cung thang ?

Viên quản lý họ Bành phải điều đình với chủ nhân gian nhà sát vách mua lại nơi đó, mở rộng ngôi quán, mới có đủ chỗ chứa thực khách từ muôn phương đổ đến.

Dĩ nhiên là khách ăn đông thì công việc phải nhiều, do đó nhà bếp lại được tăng cường thêm một số trợ tá, đặt dưới quyền điều khiển của Tiểu Linh Ngư. Tiểu Linh Ngư chỉ có việc ở không, chỉ bảo công việc chứ khỏi phải động đến móng tay, mó vào công việc. Nhưng chàng nào thiết đến cái điều nấu nướng ? Suốt ngày nhìn lửa cháy, nghe tiếng mở reo trong nồi trong chảo. Chàng không mấy mai quan tâm rằng cái món đang nấu nướng kia có thích hợp với khách hàng hay không ? Chàng luôn luôn nhớ đến quyền bí kíp võ công. Nếu có ai lưu ý đến chàng, hẳn phải cho là chàng đang mang bệnh tương tư nặng.

Bây giờ thì ai cũng gọi tên chàng là đại sư phó, cái thứ sư nấu nướng đó mà ! Bây giờ thì tiếng nói của chàng có vẻ uy lực ghê ! Chàng cấm mọi người vào nhà bếp, thì chẳng một ai có thể vào được, đến viên quản lý họ Bành kia, muốn nói gì với chàng, cũng phải đứng bên ngoài màn cửa lưới mà nói vào, nếu muốn vô tận nhà bếp tiếp xúc với chàng, cũng phải có sự chấp thuận của chàng.

Và có một hôm Bành quản lý vào tận bên trong, với gương mặt phấn khởi vô cùng. Y cười hì hì, hỏi:

- Du lão đệ có biết hôm nay cửa tiệm chúng ta tiếp hạng người nào không ? Hôm nay, tôi nhờ lão đệ cố gắng hơn ngày thường nhé !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ai đó ?

Bành quản lý đặc ý tiếp:

- Tay đệ nhất anh hùng hảo hán vùng Tam Tương, đem ánh sáng huy hoàng cho cửa hiệu chúng ta đó. Một danh dự lớn lao, Du lão đệ ơi ! Vinh diệu cho tôi, vinh diệu cho lão đệ. Cái nghề của lão đệ sẽ nổi tiếng như cồn khắp mười ba tỉnh Trung Hoa !

Tiểu Linh Ngư thoáng giật mình:

- Mà người đó là ai chứ ?

Bành quản lý đáp:

- Thiết Vô Song Thiết lão anh hùng, có cái hiệu là Ái Tài Như Mạng. Phàm huynh đệ vùng Tam Tương, đề cập đến danh hiệu của Thiết lão anh hùng, đều lộ vẻ cung kính, kính kính như nhắc nhở đến thần linh.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt ọ một tiếng:

- Thật vậy sao ?

Chàng làm ra vẻ ngạc nhiên lắm, nhưng nấu nướng xong rồi, giao phần việc múc vào đĩa dọn lên bàn cho thuộc hạ, chàng mới rời khỏi gian bếp. Lần thứ nhất từ ngày vào đây, chàng mới rời khỏi nhà bếp.

Cái danh hiệu của Thiết Vô Song kích động tánh hiếu kỳ của chàng mãnh liệt. Với ngoại hiệu Ái Tài Như Mạng, lão ấy bằng lòng gả con gái duy nhất cho Lý Đại Chủy kia mà ! Để rồi người gái yêu đó trở thành món ăn ngon cho chàng rể mới, vừa qua đêm tân hôn thôi !

Chàng muốn biết vị lão anh hùng đó có hình dáng như thế nào. Dù sao thì sự kiện chọn Lý Đại Chủy làm người con rể của lão, đã khiến Tiểu Linh Ngư bội phục một nhân vật hào sảng, cả vật chất lẫn tinh thần. Bây giờ có dịp trông mặt lão ta, khi nào Tiểu Linh Ngư chịu bỏ qua ?

Nấp sau bức bình phong phía trong nhìn ra. Trước mặt chàng, là một lão nhân, gương mặt hồng hào, râu tóc bạc trắng, ngồi nơi chủ vị. Lão mỉm cười, nụ cười rất hòa dịu, song ẩn ước có một oai khí bức người, tuy nụ cười biểu hiện một dễ dãi thật, nó vẫn có cái cách duy trì sự tôn kính nơi đối phương, không ai vì nụ cười đó mà dám lờn oai lão ta được.

Tiểu Linh Ngư cho rằng cái khí khái đó, vốn tự trời sanh, thành một tập quán độc đáo, người gian hoạt nhất đời cũng khó ngụy tạo được một trạng thái vừa hòa vừa nghiêm như lão.

Không cần ai giới thiệu, Tiểu Linh Ngư cũng biết ngay lão nhân đó là vị đại anh hùng vùng Tam Tương, là Thiết Vô Song, ngoại hiệu là Ái Tài Như Mạng, nhạc trưởng của Bát Ngật Nhân Đầu Lý Đại Chủy.

Người ngồi bên hữu Thiết Vô Song là một trung niên đại hán, trán cao, mũi lớn, đôi mắt trái lại dài hơn rộng, sáng như ánh mắt chim ưng, dĩ nhiên một thứ ánh sáng hung tàn giảo quyết.

Người ngồi bên tả, vốn chẳng xa lạ gì đối với Tiểu Linh Ngư, Y là Triệu Toàn Hải, ngoại hiệu Khí Bạt Sơn Hà Đồng Quyền Thiết Chưởng Chấn Trung Châu, Tổng tiêu đầu mười bảy tiêu cục suốt dãy Tây Hà. Nhớ lại ngày nào, tại Nga My Sơn, chàng tự xưng là Ngọc lão tiền bối, Triệu Toàn Hải khiếp quá, Tiểu Linh Ngư cười thâm.

Ngoài ba người đó, còn có tám người nữa, ai ai cũng vận y phục rực rỡ, thần sắc hùng tráng, tuổi từ trung tuần trở lại. Xem ra, họ là những nhân vật có ít nhiều tên tuổi trên giang hồ. Những kẻ đáng được Tiểu Linh Ngư chú ý đến hơn hết, là hai gã thiếu niên vận áo tía, đứng sau lưng Thiết Vô Song, họ suýt soát tuổi đôi mươi, họ có vẻ cung thuận đối với toàn thể những người chung quanh bàn tiệc, nhưng qua sự nhận xét của Tiểu Linh Ngư thì họ có vẻ cao minh hơn những người họ tôn kính, kể cả Thiết Vô Song trong số luôn.

Thiếu niên bên tả có đôi mày rậm, mắt to, mặt đen, trông hấn như con hắc báo, kinh lực như bất cứ lúc nào cũng bốc bùng bùng từ người hấn, bất động thì thôi, phát động rồi là hấn gây những khủng khiếp ngay cho đối phương.

Thiếu niên bên hữu thì mày xanh, mắt đẹp, có dáng dấp một thư sinh noi theo quy củ của thánh hiền, hấn cúi mặt thì đúng một văn nhân tao nhã, hấn nhìn lên ai trông thấy cũng phải rùn mình.

Cả hai cầm bình rượu thay mặt Thiết Vô Song chờ chén cạn rót đầy, rót đầy rồi lại chờ cạn. Lúc Tiểu Linh Ngư nắp sau bình phong thì bên ngoài cuộc rượu đã đến tuần thứ ba. Và không lâu lắm sau đó, Triệu Toàn Hải bỗng đứng lên vòng tay hướng quanh mọi người, trước hết y cạn chén rượu, chùng mượn rượu để dọn trơn cổ, để lấy tinh thần, y cao giọng, thốt:

- Hôm nay, tại hạ vâng theo lệnh gọi của Thiết lão anh hùng đến đây, đáng lẽ phải ngồi yên mà ăn, mà uống, ăn uống no say rồi là trở về. Nhưng dù sao thì tại hạ cũng phải nói một vài câu, bởi ăn mà không nói nó xoắn xang làm sao ! Cho nên, trước khi no say, tại hạ cần nói lên một vài tiếng !

Thiết Vô Song vuốt chòm râu dài, cười nhẹ bảo:

- Nói đi ! Cứ nói, ăn uống mà không nói, thì ăn uống làm sao trôi ?

Đại hán trung niên có vầng trán cao, chiếc mũi to, nhướn cao đôi mày cho chiếc trán vươn cao hơn một chút nữa, nếu không có mặt Thiết Vô Song, hẳn y cười vang dội:

- Nếu Triệu tổng tiêu đầu cần nói, thì tại hạ ngưng ăn, ngưng uống cung kính lắng tai nghe !

Triệu Toàn Hải quắc đôi mắt sáng ngời, cao giọng tiếp:

- Cái vụ vận tải bạc ra vùng Quan Ngoại của Đoàn Hiệp Phi đó, sự thực thì Lương Hà Liên Tiêu Cục của tại hạ trước hết sai người đến tiếp nhận, trên giang hồ ai ai cũng biết như vậy.

Đại hán có vầng trán cao, chiếc mũi to cười nhẹ:

- Phải rồi ! Chính tại hạ cũng có nghe, có biết !

Triệu Toàn Hải cao giọng hơn, gần như hét:

- Lệ tổng tiêu đầu đã biết thế, thì lẽ ra đừng sai người đến gặp Đoàn Hiệp Phi mới phải, nhưng tại sao còn cướp đoạt một mối sinh ý của tại hạ ? Từ lâu tại hạ từng nghe giang hồ ca tụng Xung Sơn Nhạn Lệ Phong là bậc anh hùng trọng nhân nghĩa, tại hạ ái mộ vô cùng ! Việc đó xảy ra rồi, tại hạ thấy... Tại hạ không ngờ... hừ !

Một tiếng rắc vang lên, chén rượu trong tay y nát vụn. Xung Sơn Nhạn Lệ Phong không biến đổi thần sắc, cười nhạt đáp:

- Phàm trong phạm vi sinh ý không liên quan đến đạo nghĩa giang hồ. Giả như Đoàn Hiệp Phi ưng chọn Tam Tương tiêu cục thì tại hạ còn làm gì được ? Hành nghề bảo tiêu, chẳng lẽ khi người ta kêu gọi đến mình, lại từ chối, lại tỏ ra mình bất tài ?

Triệu Toàn Hải bắt đầu nổi giận:

- Thế ra, trong con mắt các hạ, Lương Hà Liên tiêu cục không sánh bằng Tam Tương tiêu cục của các vị ?

Lệ Phong lạnh lùng:

- Tại hạ không như nói thế, tại hạ chỉ dựa vào sự lựa chọn của chủ thuê mà kiểm điểm lại vấn đề thôi !

Triệu Toàn Hải thở gấp hơn trước:

- Tốt ! Tốt !

Y quay sang Thiết Vô Song vòng tay tiếp:

- Tại hạ vâng theo lời kêu gọi của Thiết lão anh hùng mà đến, tại hạ dù biết mối liên quan của lão anh hùng và Tam Tướng tiêu cực rất thâm hậu, song không hề nghĩ là nhờ lão anh hùng vì tại hạ mà chủ trì công đạo cho, chỉ vì ...

Y đập tay xuống bàn, kêu rầm một tiếng, đoạn hét:

- Nếu Tam Tướng tiêu cực xem thường Lương Hà Liên Tiêu, thì chúng ta nên định phân lại sự hơn kém một lần, riêng về họ Lê kia ...

Lê Phong cười nhạt:

- Họ Lê thì sao ?

Triệu Toàn Hải quát:

- Chúng ta từ nay sẽ thường gặp nhau !

Thiết Vô Song đứng lên bật cười ha hả, đưa cao chén rượu, hướng mặt qua Triệu Toàn Hải:

- Lão phu trước hết, kính Triệu lão đệ một chén, lão đệ nghĩ sao ?

Triệu Toàn Hải tiếp ngay chén rượu uống cạn, thốt:

- Thiết lão gia...

Thiết Vô Song chặn lời:

- Lão đệ nói đúng, gia cư lão phu tại vùng Tương Đàm này, mà nơi đây cũng là quê quán của tiền nhân lão phu, cho nên người địa phương ai cũng có ít nhiều liên hệ với lão phu. Riêng về Lê Phong, có thể nói hẳn là sư diệt của lão phu. Hôm nay, nếu lão phu để cho Triệu lão đệ ôm hận mà về, thì chẳng hoá ra mấy mươi năm bôn tẩu giang hồ của lão phu là vô ích sao ?

Triệu Toàn Hải biến sắc:

- Chẳng lẽ Thiết lão gia có ý...

Thiết Vô Song lại chặn:

- Cái ý của lão phu, chẳng lẽ lão đệ không hiểu ?

Chẳng rõ do bản năng tự vệ hay vô tình, Triệu Toàn Hải đã đặt một bàn tay lên chuôi đao, và bàn tay đó còn run. Bốn đại hán ngồi cạnh y, cũng biến sắc, cùng đứng lên.

Bên kia, Lệ Phong cứ cười lạnh, đôi mắt của hắn cũng lạnh lùng, có điều sáng hơn trước, một thứ ánh sáng hung tàn.

Triệu Toàn Hải gầm từng tiếng:

- Thiết lão anh hùng định cầm bọn này tại đây ?

Thiết Vô Song cười lớn:

- Phải ! Lão phu lưu lão đệ lại đây, để nghe lão phu nói mấy lời !

Bỗng lão trầm gương mặt nhìn qua Lệ Phong, giọng lão cũng trầm luôn:

- Giả như lão phu bảo người nhượng mối sinh ý đó lại cho Lương Hà tiêu cục, người nghĩ sao ?

Đến lượt Lệ Phong biến sắc:

- Điều đó ... điều đó...

Thiết Vô Song tiếp luôn:

- Lão phu chẳng hề bức người phải làm như vậy. Nhưng cứ theo sự điều tra của lão phu, thì lẽ phải không thuộc về người. Nếu người chấp thuận sự phân xử của lão phu hôm nay, thì lão phu sẵn sàng giao trọn rừng trà của lão phu tại Hành Sơn cho Tam Tương tiêu cục khai thác. Trên giang hồ, nhân nghĩa là điều tối cần, tối trọng, lão phu khuyên người nên suy nghĩ kỹ !

Lệ Phong trầm ngâm rất lâu. Sau cùng hắn cúi đầu thở dài, đáp:

- Lão nhân gia nói thế, khi nào đệ tử dám chẳng vâng ? Tuy nhiên cái rừng trà đó là một trong số ít phần tài sản còn thừa lại của lão gia, đệ tử lòng nào nỡ tiếp nhận...

Thiết Vô Song vỗ tay cười lớn:

- Nếu người còn nghĩ đến đạo nghĩa giang hồ, không để cho người thiên hạ xem thường tử đệ Tam Tương, thì một khu rừng trà của lão phu, dù cao giá đến đâu cũng không sánh được cái chí khí của bậc hào kiệt.

Triệu Toàn Hải trầm ngâm một lúc, nơi gương mặt vẻ tủi thẹn hiện dần, cuối cùng y gầm đầu xuống, thốt:

- Thiết lão anh hùng đã biểu hiện rõ đại nhân, đại nghĩa, đệ tử... đệ tử nghĩ ra, mình hết sức thẹn cho mình... Thôi thì, phần sinh ý số bạc của Đoàn Hiệp Phi, đệ tử xin để lại cho Tam Tương tiêu cục, quyết không tranh chấp !

Lệ Phong mỉm cười:

- Tại hạ không dám thừa nhận phần sinh ý đó nữa đâu, Lưỡng Hà Liên tiêu cục đã tiếp xúc với chủ thuê thì cứ tiếp tục đảm trách hộ tống cho chủ thuê. Tam Tương tiêu cục xin rút lui, đứng ngoài vòng như Thiết lão nhân gia vừa dạy bảo ! Nếu Triệu tống tiêu đầu từ khước thì đúng là người anh em định làm khó với nhau rồi đó !

Họ đang giành nhau, họ sắp đưa nhau vào lò sát sinh, tương tàn tương diệt. Thiết Vô Song chỉ an bày một biện pháp, là họ hòa nhau, bây giờ thì họ nhượng cho nhau.

Tiểu Linh Ngư nấp sau bức bình phong, không khỏi thán phục, thầm nghĩ:

- Hay ! Thiết Vô Song quả đáng mặt lãnh đạo võ lâm, ít nhất cũng trong địa phận của lão ! Lão đã đổi chiến thành hòa, lão còn cảm hóa hai kẻ tham tàn thành con người biết trọng đạo nghĩa ! Hay !

Bên ngoài Thiết Vô Song vỗ tay cười lớn:

- Hai đảng nhường nhịn nhau như vậy mãi, thì ai đứng ra lo việc cho chủ thuê ? Thôi thì hai liên tiêu cứ liên thủ với nhau đảm trách việc đó, quyền lợi chia đồng, như vậy vừa tiện cho cả bốn phía, vừa chủ thuê, vừa cho hai vị, mà cũng vừa cho lão phu nữa !

Tất cả mọi người quanh bàn tiệc, đồng vỗ tay, đồng tán thưởng, tiếng cười vang dội.

Tiểu Linh Ngư cũng lây cười theo họ, bất quá chàng không cười lớn như họ.

Vừa lúc đó, Triệu Toàn Hải cất cao chén rượu, gọi Lê Phong, thốt:

- Khởi đầu bằng sự hợp tác này, tiểu đệ mong được cùng Lê huynh, từ nay...

Y không dứt câu được, thốt đến đó, bỗng y nhăn mặt, rồi run run tay chén rượu không kèm vững rơi xuống đất. Chưa hết, chân như đạp phải than hồng, y nhảy dựng lên, tay quơ quơ, bao nhiêu chén bát trước mặt y rơi xuống đất luôn, bật kêu loảng soảng. Sau cùng, thì y ngã xuống.

Tự nhiên người dự tiệc loạn lên ngay. Đến đây Triệu Toàn Hải có mang theo bốn người, bốn người đó cùng thét lên kinh khủng, cùng lướt tới, nâng y lên. Một người buột miệng kêu to:

- Độc ! Trúng độc ! Triệu Tổng tiêu đầu bị hạ độc !

Thiết Vô Song biến sắc:

- Cái gì ? Tại sao thế ?

Một đại hán trong cánh Lưỡng Hà Liên Tiêu Cục quát lớn:

- Cái gì ? Tại Sao ? Sao Thiết lão gia không tự hỏi lấy mình ?

Lệ Phong vỗ bàn, quát vang:

- Người nói gì ? Hấn ăn chi, bọn ta cũng ăn như vậy không lẽ...

Y cũng như Triệu Toàn Hải, bỏ dở câu nói, run tay buông chén rượu, chân mềm nhũn, rồi như dấm lửa, bằng một tiềm lực nhảy vọt lên cao, đoạn ngã nhào.

Song phương cùng trúng độc như nhau. Người bên cánh nào lo giải cứu cho thủ lĩnh cánh đó. Ai ai cũng lo sợ, bởi ai cũng có ăn như hai vị thủ lĩnh, thế thì chắc chắn ai cũng phải trúng độc như hai vị thủ lĩnh.

Thế thì ai hạ độc ?

Lệ Phong trúng độc, điều đó chứng minh là chất độc không do thuộc hạ của y bỏ vào thức ăn. Mà cũng chẳng lẽ lại là Thiết Vô Song làm cái việc quá đê hèn đó ? Song phương cùng trúng độc như nhau, thì kẻ hạ độc là ai ?

Tiểu Linh Ngư nấp sau bức bình phong, đã hiểu là ai rồi, song chàng không thấu đáo nổi cái đạo lý bên trong việc làm của kẻ đó. Trong khi tất cả mọi người rối loạn lên, thì gã thiếu niên mặt trắng vận áo tía len lén rời khỏi phòng ăn. Tiểu Linh Ngư cấp tốc trở lại nhà bếp.

Người trong nhà bếp lúc đó cũng rối loạn như bên ngoài, có điều họ khỏi phải lo cứu cấp nạn nhân bên ngoài, bởi chẳng có nạn nhân. Họ cùng bỏ nhà bếp, đổ xô nhau đến những nơi nào có thể nhìn ra ngoài được, nhốn nháo nhìn.

Nhà bếp trống không, chẳng một bóng người, thế mà thiếu niên áo tía lại đi vào đó. Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ tự hỏi:

Hấn vào nhà bếp làm gì chứ ? Tại sao hấn không ở bên ngoài tiếp cứu các người ngộ độc ?

Chàng ngồi xuống trước mặt lò, vờ lấy củi cho vào, gây ngọn lửa cao hơn.

Thiếu niên không hề lưu ý đến chàng, một kẻ chịu lửa lò, có gì đáng cho hấn lưu ý chứ ? Hấn đi luôn, ngang qua bếp, đến sát cánh cửa hậu, thấp giọng thốt:

- Mây tàn !

Bên ngoài có người đáp ngay:

- Gió cuốn mây tàn !

Tiểu Linh Ngư liếc mắt, thấy thiếu niên lùi lại hai bước, cánh cửa hé ra, một bóng người lách nhanh vào, vận y phục đen, mặt bao kín bằng vải đen. Che mặt như vậy chưa đủ, người đó còn trại giọng khàn khàn:

- Thành công chứ ?

Thiếu niên mặt trắng gật đầu:

- Thành !

Người bao mặt cũng gật đầu;

- Tốt !

Người đó trước sau chỉ thốt lên tám tiếng thôi, song tám tiếng đó đủ làm cho Tiểu Linh Ngư giật mình. Giật mình vì tám tiếng đó hàm cái ý đúng như dự đoán của chàng, giật mình vì âm thanh của người đó. Âm thanh của người đó quen quá. Chàng gằm đầu, cố chui vào lòng.

Người bao mặt chợt thấy chàng, hỏi thiếu niên:

- Hắn là ai ?

Thiếu niên mặt trắng cười nhẹ:

- Bất quá là một tiểu công phụ bếp !

Người bao mặt càu nhàu:

- Tiêu diệt hắn luôn.

Cả hai cùng chớp mình, nhưng chính người bao mặt đưa tay điểm nhanh vào huyệt Thần Khu của Tiểu Linh Ngư. Thần Khu là một trong các tử huyệt trên cơ thể con người, nằm cạnh xương sống. Nhưng Tiểu Linh Ngư không tránh né, chỉ vận khí chuyển huyệt qua một nơi khác. Chàng đã học được Di Huyệt Đại Pháp trên pho bí lục võ công, hiện tại tuy chưa đạt đến mức hỏa hầu, song cũng dời huyệt được như thường. Dời huyệt xong rồi, Tiểu Linh Ngư sụm mình xuống như chết ngay.

Người bao mặt cười lạnh:

- Ai bảo người có mặt tại đây chứ ? Tự người tìm cái chết, chết rồi đừng oán hận ta.

Thiếu niên mặt trắng mỉm cười:

- Hắn có biết tại sao hắn chết đâu thì làm gì oán hận ?

Người bao mặt trầm giọng:

- Nên cố giữ hành tung bí mật, đừng để lộ đấy nhé !

Thiếu niên đáp:

- Hiểu !

Người bao mặt tiếp:

- Ra đó gấp đi, đừng vắng mặt lâu, người ta nghi ngờ !

Thiếu niên gật đầu:

- Phải !

Cả hai không tưởng là tiểu công phụ bếp nằm giả chết kia là một tay đệ nhất thông minh trong thiên hạ, có luyện qua những môn công kỳ tuyệt, vô hình trung chứng kiến được âm mưu của họ. Bởi không tưởng như vậy, rồi họ khinh thường, người lên ra phía trước về phòng ăn, kẻ chuồn ra cửa hậu thoát đi.

Tiểu Linh Ngư nằm tại đó, thân xác bất động, song tâm tư khuấy động lên. Người bao mặt đó âm thinh quen quá, dù hấn trại giọng phần nào, Tiểu Linh Ngư vẫn nhận ra. Âm thinh đó đúng là của Giang Ngọc Lang, nếu chẳng phải là một người có giọng nói giống, thì chính là hấn ! Mà trên đời này, người giống người chứ làm gì có giọng nói giống nhau cực độ như thế ?

Không thể là một người nào khác ngoài Giang Ngọc Lang, Nhưng nếu hấn là Giang Ngọc Lang, thì hấn có liên quan gì đến đệ tử Thiết Vô Song ? Nếu quả thật có sự liên quan chi đó, thì cả hai đang âm mưu gì ?

Chàng nhớ lại ngày trước, chàng có bắt gặp một chiếc bình đựng độc dược rất quý tại thư phòng dưới đất của Giang Biệt Hạc, chiếc bình đó, lão ta dấu trong một quyển sách rỗng. Và còn nhiều bình khác nữa. Chàng còn nhớ rõ mấy chữ: Tỏa Hồn Tán... Mỹ Nhân Lệ... Thất Bộ Đoạn Trường... Đoạt Mạng Đơn... Nhất Trích Phong Hầu ... Tán Hồn Thủy ... Tuyết Phách Tinh...

Bỗng chàng kêu lên:

- Tuyết Phách Tinh ! đúng rồi ! Chúng dùng thứ đó là cái chắc ! Trông tình trạng của Triệu Toàn Hải, thì đúng là da thịt của y đông cứng thành băng rồi !

Lập tức chàng đứng lên, xé một mảnh quần, lấy than viết lên đó toa thuốc giải độc.

Người nào xuất thân từ Ác Nhân Cốc, tuy sống giữa bọn ác nhân, song vẫn học hỏi được rất nhiều cái hay, dùng vào việc thiện rất hữu hiệu. Chàng biết hầu hết các phương thuốc giải mọi thứ độc trên giang hồ, đối với việc giải trừ chất độc, người trong Ác Nhân Cốc xem như trò trẻ.

oOo

Triệu Toàn Hải và Lê Phong biến thể quái dị, họ run run mình một chút, lại cứng như gỗ. Tuy nhiên, bọn họ chưa chết hẳn, họ không dám cử động, bởi phàm những ai trúng độc đều tránh cử động, nếu cử động là chất độc ngấm rất mau.

Thiết Vô Song đâu còn cười tươi như trước nữa được ? Lão đi tới đi lui, tay lão rung rung, chứng tỏ lão bối rối phi thường. Rồi lão ngẩng mặt lên không than:

- Chất độc gì ? Ai hạ độc ?

Thiếu niên mặt trắng vắn áo tía, lúc đó đả ở cạnh lão, buột miệng thốt:

- Hay là bọn người trong quán ?

Thiết Vô Song thở dài:

- Nếu chất độc ở ngay trong thức ăn, thì chính ta cũng phải thọ hại như họ rồi ! Hà huống, một ngôi hàng quán nhỏ bé như thế này, làm gì có loại kịch độc ?

Thiếu niên mày rậm gật đầu:

- Đúng vậy, chất độc thuộc loại lợi hại nhất, không mùi, không sắc, đến lão nhân gia còn không nhận ra ...

Thiết Vô Song tiếp:

- Theo ta nhận xét thì chất độc này phải do từ quan ngoại mang về, bởi từ xưa đến nay, trong giang hồ chưa có cao thủ võ lâm trung nguyên nào dùng đến. Mất ta chưa từng thấy đã đành, mà tai ta cũng chẳng hề nghe. Nếu ta đoán không lầm thì...

Bỗng có người cao giọng thốt:

- Lão anh hùng nói phải, chất độc đó không hề sản xuất tại trung nguyên, nó là Tuyệt Phách Tinh, phát sanh từ Thiên Sơn đó !

Liên theo câu nói, một bóng người lướt qua, nhẹ nhàng như con én, vừa qua ngang phòng ăn, bóng đó quăng lại một vật, đồng thời thốt vội:

- Trên mảnh vải đó, có ghi chép một toa thuốc, dùng toa thuốc đó là giải được chất độc của Tuyết Phách Tinh.

Phần bóng đó lướt qua nhanh, phần Thiết Vô Song đang cơn sửng sốt, mọi phản ứng đều chậm, khi thức ngộ ra rồi, là bóng đó biến mất luôn.

Mọi người toan đuổi theo, song làm gì đuổi kịp ? Mọi người đây, là những kẻ không trúng độc, gồm thầy trò Thiết Vô Song và thuộc hạ hai Liên Tiêu Lương Hà và Tam Tương.

Thiết Vô Song buột miệng tán:

- Thân pháp tuyệt diệu !

Lão cúi mình, nhặt vật đó lên. Đúng là một mảnh vải xé trong chiếc khố bao quanh bên ngoài quần của mấy người nấu bếp. Trên mảnh vải, quả có một phương thuốc.

Thiết Vô Song vừa nhìn vừa lẩm nhẩm:

- Tuyết Phách Tinh ! Tuyết Phách Tinh ! Không lẽ ta đoán lầm ?

Mọi người đều lộ vẻ vui trên gương mặt cùng nhau thốt:

- Như thế là nạn nhân được cứu rồi !

Thiếu niên mặt trắng áo tía, thoáng biến sắc.

Hắn lạnh lùng buông một câu:

- Biết đâu chẳng là một thủ đoạn nữa của ác nhân ?

Có kẻ đưa tay sờ bàn tay của Triệu Toàn Hải, rồi kêu lên thất thanh:

- Phải đó, kẻ ấy định lừa chúng ta. Phàm người trúng độc Tuyết Phách Tinh thì thân thể vừa cứng vừa lạnh, cơ sao tay của Triệu tổng tiêu đầu nóng như lửa đây này ?

Thiết Vô Song trầm giọng:

- Người biết không, trước khi cứng và lạnh mà chết, nạn nhân phải trải qua cơn nóng như lửa đốt, chỉ có những người từng trúng độc đó, hoặc có chứng kiến cảnh tượng của người trúng độc, mới biết được những giai đoạn ngấm độc.

Thiếu niên mặt trắng, áo tía hỏi:

- Làm sao sư phụ biết được ?

Thiết Vô Song đáp gọn:

- Ta có trúng thứ độc đó một lần !

Thiếu niên mặt trắng cúi đầu, song mắt hấn liếc lên mảnh vải.

Trong lúc đó thì Tiểu Linh Ngư đã ra khỏi thành trấn rồi. Chàng có ngu dại gì mà chẳng hiểu là bắt đầu từ phút giây này, quán cơm Ngũ Hồ Xuân không là chỗ dung thân tạm của chàng nữa ? Nếu chàng chưa muốn xuất đầu lộ diện, thì đương nhiên chàng phải ly khai Ngũ Hồ Xuân quán đi nơi khác.

Chàng chưa muốn lộ diện là vì chàng chờ. Chờ đến lúc nào đó, chàng lộ diện là như sấm nổ khắp bốn phương, toàn thể võ lâm chấn động vì cái tin chàng lộ diện. Để cho mọi người thấy rõ Tiểu Linh Ngư là ai !

Hiện tại thì chưa phải lúc, bởi võ công chàng chưa đạt đến mức tối cao, chàng cũng biết sự việc vừa mới xảy ra trong quán cơm, sẽ gây tiếng vang lớn trên giang hồ, có thể vì việc này, chàng thành danh được, nhưng võ công còn kém quá, chàng làm sao dám nhúng tay ? Vào cuộc, chưa chắc chàng đã đủ sức tự vệ, thì còn nói chi đến việc phi thường mà mong nổi tiếng ? Đi là phải, tránh ra ngoài cuộc là phải !

Chàng cứ đi tới, đi như thời gian trước khi đến đây, có khác lạ chẳng là hiện tại thì võ công hơn trước ít nhiều. Chàng cứ đi trên con đường vô định, nhưng chính là chàng đi dần đến chỗ trưởng thành, chàng đi dần đến thành công. Một ngày nào đó, biết đâu chàng sẽ chẳng là một anh hùng, đúng cái nghĩa anh hùng, từ tài năng lẫn tư cách ?

Rồi một hôm, chàng lại đến bờ sông, nhìn giong sông, chàng nhớ đến con thuyền chở ban hát ngày nào. Bỗng nhiên chàng mơ ước được thấy lại con thuyền đó. Cuộc sống của người trên thuyền đành rằng là ti tiện, song nhân cách họ chẳng ti tiện chút nào. Chàng hy vọng gặp lại con thuyền cũ, để xem sinh hoạt của họ có thịnh vượng hơn hay chàng muốn thấy lại đôi mắt lay láy đã một lần rơi lệ vì chàng ?

Thuyền qua, thuyền lại hàng chục, hàng trăm, song con thuyền xưa vắng bóng. Ước vọng là ước vọng chứ đâu có thể sự tình quá tẩu xảo, ước vọng là có ngay ?

Chàng nhìn giong nước cuốn xuất thần. Bỗng có tiếng y phục phất gió vang lên ở phía sau lưng, chàng giật mình, liền theo đó một giọng nói tiếp:

- Làm các hạ chờ lâu, thật tại hạ lỗi quá !

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ, song vốn tính trầm tĩnh, chàng không quay đầu.

Người đó hỏi tiếp:

- Sao các vị đến đây một mình ? Còn hai vị nữa đâu ?

Tiểu Linh Ngư không lên tiếng. Người đó giận, buông giọng sảng:

- Bọn tại hạ theo hẹn ước đến đây, tại sao các hạ làm tuồng lạ ?

Bây giờ Tiểu Linh Ngư mới chịu quay đầu, cười hì hì trước, đoạn thốt sau:

- Các vị lầm người rồi !

Nhưng liền theo đó chàng thấy rõ mặt mày ba người. Người bên tả vừa cao vừa lớn, mặc áo đỏ sang chói, người đó chính là Hồng Y Kim Sam Lý Minh Sanh. Người đứng giữa có khí thái hiên ngang, chính là Lý Địch, ngoại hiệu Kim Sư, gia gia của Lý Minh Sanh. Người cuối cùng bêm hữu là Tử Diện Sư Lý Đỉnh.

Tự nhiên Tiểu Linh Ngư kinh hãi, nụ cười trên miệng chàng tắt ngay. Cũng may ba người đó không nhận ra chàng. Bởi hiện tại nhờ ăn đủ, uống đủ, ngủ ấm, Tiểu Linh Ngư lớn người ra, khác hơn trước, gia dĩ dầu và mặt dơ dáy vì dầu, mỡ, than, tro, trong bóng đêm có ánh sao mờ mờ, bọn kia không nhận ra là cái chắc.

Kim Sư Lý Địch cau mày:

- Thì ra là một gã tiểu hành khất !

Lý Minh Sanh hét:

- Người đứng đây làm cái quái gì ?

Tiểu Linh Ngư cúi đầu:

- Tiểu nhân không nhà không cửa, đến đâu đứng được là đứng !

Lý Minh Sanh hét lớn hơn:

- Sao chưa cút đi, trong chốc lát chỉ sợ...

Tử Diện Sư Lý Đỉnh vọt trầm giọng thốt:

- Đến rồi kìa !

Trên mặt sông, một con thuyền nhẹ lướt tới. Trên thuyền, quả có ba người, toàn vận y phục đen.

- o O o -